

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Pajor Dávid ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a Dr. Szentmártoni Gál Attila ügyvéd által képviselt I.rendű alperes neve (I.r. alperes címe) I.r., II.rendű alperes neve (II.r. alperes címe) II.r, és az III.r. alperes neve (III.r. alperes címe) III.r. alperesekkel szemben lízingdíj megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2009. január 24. napján kelt 27.P.20.764/2007/40. számú ítélete ellen, a felperes által 42. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett részét megváltoztatja, és az I.-III. rendű alpereseket egyetemlegesen kötelezi 5.801.992,- (azaz ötmillió-nyolcszázegyezer-kilencszázkilencvenkettő) Ft és ennek 2001. november 5-étől 2001. december 31-éig évi 20%-os, 2002. január 1-jétől 2004. december 31-éig évi 11%-os, 2005. január 1-jétől a kifizetés napjáig a mindenkorl késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű kamatainak megfizetésére, azzal, hogy a II.-III. rendű alperesek fizetési kötelezettsége, csak maximum 8.000.000,- (azaz nyolcmillió) Ft erejéig áll fenn.

Az elsőfokú ítéletnek a perköltségre vonatkozó rendelkezését, a hiányzó kereseti illeték leletezés terhével történő lerovásáról rendelkező rész kivételével mellőzi, a leletezés terhe mellett lerovandó hiányzó kereseti illeték összegét 132.060,- (azaz százharminckettőezer-hatvan) Ft-ban állapítja meg, és úgy rendelkezik a másodfokú bíróság, hogy a peres felek a felmerült költségeiket az elsőfokú és másodfokú eljárásra tekintettel is maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletében az I.r. alperest 864.570 Ft és ennek 2001. november 5. napjától járó késedelmi kamatai megfizetésére kötelezte, a II., és III.r. alpereseket pedig egyetemlegesen arra kötelezte, hogy az I.r. alperest terhelő tartozásból az I.r. alperessel egyetemlegesen fizessenek meg 691.656 Ft-ot, és ennek 2001. november 5. napjától járó késedelmi kamatait, de legfeljebb 8.000.000 Ft-ot. Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság a felperesek keresetét elutasította, és a felperest kötelezte, hogy az alpereseknek fejenként 153.459 Ft perköltséget fizessen meg. Kötelezte ezen túl a felperest, hogy leletezés terhével rójon le további 264.108 Ft kereseti illetéket.

Az elsőfokú bíróság ítéletének tényállásában megállapította, hogy a felperesi jogelőd a R.U-L. Rt. (amely a R. L. Rt. korábbi neve volt), valamint az I.r. alperes egymással 1998. november 6. napján pénzügyi lízingszerződést kötött. A szerződés alapján a felperes a N. Bt-től megvásárolta a lízingszerződés tárgyát képező ... típusú személygépjárművet 8.000.000 Ft-ért, és azt 37 havi futamidőre lízingbe adta az I.r. alperesnek.

A lízingszerződés 3. pontja alapján az első részlet 4.000.000 Ft, a havi részletek száma 36, és az egy havi lízingdíj részlet összege 172.914 Ft volt, mely 1998. decemberétől havonta, a tárgyhó 5. napján, vagy az ezt követő első munkanapon volt esedékes.

A lízingszerződés általános üzleti feltételei a szerződés elválaszthatatlan részét képezték. Az általános üzleti feltételek III. fejezetének 1. pontja szerint, a lízing tárgya a lízing teljes futamideje alatt a lízingbe adó tulajdonát képezi. A tulajdonjog a lízingbe vevő valamennyi, a lízingszerződésen alapuló fizetési kötelezettségének a megfizetésével száll át a lízingbe vevőre. A 6. pontja szerint pedig a lízingbe vevő a lízing tárgyat a saját költségére és kockázatára üzemeltette a lízingszerződés teljes időtartama alatt, vétkességtől függetlenül viselte a kárveszélyt, és az 5. alpont szerint köteles volt teljes körű casco gépjármű biztosítást kötni.

Az I.r. alperes lízingszerződésben vállalt kötelezettségeiért a II., és III.r. alperesek legfeljebb 8.000.000 Ft erejéig készfizető kezességet vállaltak a lízingbe adó, R.U-L. Rt-vel - a felperesi jogelőddel - 1998. november 6-án kelt készfizető kezességi szerződésekben. A készfizetési kezési szerződések a lízingszerződés IV., és V. számú mellékletét képezték.

A lízingszerződés tárgyát képező gépjárművet 1999. június 10. napján ismeretlen tettes eltulajdonította.

A R. L. Rt., mint engedményező a 2004. január 27. napján kelt engedményezési szerződéssel a per tárgyát képező lízingszerződésből eredő követelését a felperesre, mint engedményesre engedményezte. Az engedményezés tényéről az engedményező 2004. április 13. napján értesítést állított ki, mely értesítést 2004. május 21. napján ajánlott tértivevényes küldeményként postára adott levélben megküldte az I.r. alperes részére, az általa megadott címre. A címhelyen a

küldeményt ismeretlen személy átvette, és a tértivevényt Sz. Z.né névaláírással ellátta. Lakcímváltozást az I.r. alperes korábban nem jelentett be.

Ezt követően a felperes 2006. június 19. napján szőlította fel az I.r. alperest, hogy a per tárgyát képező lízingszerződésből eredő 5.801.992 Ft tőke, és 7.694.642 Ft késedelmi tartozást, mindösszesen 13.496.634 Ft-ot fizessen meg a felperes részére. Ezen értesítést az I.r. alperes 2006. június hó 21-én átvette.

Ezen felszólítást a felperes 2006. július 18-án a II., és III.r. alpereseknek is megküldte, a II., és III.r. alperesek cégnyilvántartásba bejegyzett címére, a küldemények azonban 2006. augusztus hó 4. napján a II.r. alperes Ny., H. u. 10., és a III.r. alperes Ny., H. u. 8. szám alatti címéről is visszaérkeztek hozzá „nem kereste” jelzéssel. Miután az alperesek a felperes követelését nem fizették meg, a felperes előbb fizetési meghagyással 10.203.600 Ft és ennek kamatai, majd pedig a peres eljárás során módosított kereseti kérelmében 5.801.992 Ft és ennek 2001. november 5. napjától járó késedelmi kamati megfizetésére kérte az alpereseket kötelezni azzal, hogy a II., III.r. alperesek felelőssége legfeljebb 8.000.000 Ft erejéig áll fenn.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét részben, az alábbiak szerint találta alaposnak.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a peres felek között a tényállásban már írt lízingszerződés jött létre, amely lízingszerződésben az I.r. alperes tartozásáért a II., III.r. alperesek készfizető kezesi szerződést kötöttek.

Az elsőfokú bíróság nem fogadta el az alpereseknek az arra való hivatkozását, hogy a gépjármű 1999. június 10. napján történő eltulajdonításával a felperesi jogelőd és a közte létrejött lízingszerződés is megszűnt. A lízingszerződés 6. pontja alapján ugyanis a szerződés elválaszthatatlan részét képezik az általános üzleti feltételek, melynek III. fejezete alapján egyértelműen megállapítható volt, hogy a lízingtárgy eltulajdonítása a lízingszerződésből eredő I.r. alperes által vállalt lízingdíj fizetési kötelezettséget semmilyen módon nem érinti, a szerződés megszűnését nem eredményezi. A III. és V. fejezet ugyanis akként rendelkezik, hogy az I.r. alperes volt köteles a kárveszély viselésére. A lízingbe vevő kárveszély viselési, és biztosítási szerződés kötés kötelezettségéből pedig következik, hogy a lízingtárgy elvesztésének következményeit a biztosító helytállásának hiányában az I.r. alperesnek kellett viselnie. Minthogy a gépjármű eltulajdonítása a szerződés futamidejére, illetőleg megszűnésére kihatással nem volt, ezért az alperes fizetési kötelezettsége továbbra is fennállt, és 1998. december 5. napjától 2001. november 5. napjáig minden hónap 5. napjáig esedékessé válóan, havi 172.914 Ft összeg erejéig.

Az elsőfokú bíróság azonban az alperesek elévülési kifogását részben alaposnak találta.

Álláspontja ugyanis az volt, hogy a lízingdíj részletek elévülési ideje is a szerződésben meghatározott lejáratok szerint kezdődött meg. Ehhez képest az egyes napokban esedékessé váló követelésrészek vonatkozásában külön-külön kell vizsgálni az elévülési határidő lejárát.

Nem fogadta el az elsőfokú bíróság a felperesnek az arra történő hivatkozását, hogy az elévülési idő a teljes követelés vonatkozásában csak 2001. november 5. napján kezdődött volna meg.

Ugyancsak alaptalan volt az alperesnek azon hivatkozása is, hogy az elévülés már 1999. június 10. napján megkezdődött, a teljes követelés kiegyenlítése tekintetében.

Ehhez képest a havi részletek elévülési ideje az egyes részletek esedékességét figyelembe vételével valójában 2003. december 5. és 2006. november 5. között telt le.

Az elévülés körében az elsőfokú bíróság vizsgálta az elévülés megszakadását is. A felperes arra hivatkozott, hogy az elévülés az I.r. alperesnél a követelés engedményezéséről szóló értesítésével, másrészt pedig 2006. június 19-i fizetési felszólítással megszakadt.

Az elsőfokú bíróság a felperes által csatolt szerződés alapján megállapította, hogy a jogelőd 2004. január 27. napján engedményezte a követelését, és amennyiben erről az I.r. alperest megfelelően értesítette volna, úgy a követelések az ezt követő részeiben nem évültek volna el. Ehhez azonban arra lett volna szükség, hogy ezen értesítés az I.r. alpereshez megérkezzen, és a felperes az I.r. alperes vitatásával szemben azt bizonyítsa.

A felperesnek azonban ezt nem sikerült bizonyítania. A felperesnek az engedményezésről szóló értesítését ugyanis Szné névaláírással ellátva vette át ismeretlen személy, e körben a felperesen volt a bizonyítási teher, az alperesek azon vitatásával szemben, hogy a tértivevényen szereplő Sz. Z.né aláírás nem nevezettől származik, hogy a küldeményt az arra jogosult vette át. E körben a bíróság szakértőt rendelt ki, és a szakértői vélemény alapján egyértelműen megállapítható volt, hogy a vitatott aláírás nem Sz. Z.nétől származik. A szakértői véleményben foglaltakra tekintettel az elsőfokú bíróság mellőzte e körben a felperes további bizonyítási indítványát, mint szükségtelent.

Ugyanakkor elfogadta az elsőfokú bíróság - és az I.r. alperes ezt lényegében vitássá sem tette -, hogy a felperes 2006. június 19-i írásbeli felszólítását az alperes átvette, és arra az alperes válaszolt is. Ezért az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az elévülés ebben az időpontban megszakadt. Ebben az időpontban a 2001. június 5. napján és az ezt megelőzően esedékessé vált havi lízingdíj igények 2006. június 5. napjával bezárólag elévültek, ezért az erre vonatkozó felperesi igényt az elsőfokú bíróság elutasította. Az ezt követően 2001. július hónap 5. és november hó 5. között esedékessé váló öt havi, egyenként 172.914 Ft-os felperesi követelés

vonatkozásában az elévülés megszakadt, és 2006. június 21. napján újból megkezdődött. Ez mindösszesen 864.570 Ft és annak kamatai. Azösszegezés körében elfogadta az elsőfokú bíróság a felperes kimutatását, figyelemmel arra, hogy a követelés kielégítése tekintetében az alperesen volt a bizonyítási teher, minthogy ezen bizonyítási kötelezettségének az alperes nem tett eleget, az elsőfokú bíróság a fenti összeg megfizetésére, és ennek középátlagos kamatai viselésére kötelezte az I.r. alperest.

A II., III.r. alperesek készfizető kezesi kötelezettségével kapcsolatban az elsőfokú bíróság megállapítása az volt, hogy a kezesek kötelezettsége ahhoz a kötelezettséghez igazodik, amelyért kezességet vállalt [Ptk.273.§ (1) bekezdése]. Ezen túlmenően azonban a II., III.r. alpereseket is megilleti az a jogosultság, hogy az alperessel szembeni elévülésre hivatkozzanak.

Az elsőfokú bíróság álláspontja az volt, hogy a II., III.r. alpereseknek a felpereshez fűződő jogviszonya egy önálló kötelmi jogviszony, ezért azt külön kellett vizsgálni, hogy az ő szerződéses kötelezettségük, vagyis az I.r. alperesért való helyállásuk elévült-e. A bíróság megállapítása az volt, hogy a kezesek felé a tartozás rendezésére vonatkozó első fizetési felhívás a 2006. június 19-i felperesi felszólítás volt. Ezt az iratot a felperes 2006. július hó 18. napján ajánlott küldeményként adta postára, amely azonban 2006. augusztus hó 4. napján „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza a felperes részére. Ebből megállapítható volt, hogy a felperes felszólítása a címzettekhez nem érkezett meg. A Ptk.4.§ (4) bekezdése szerint azonban a polgári jogviszonyokban úgy kell eljárni, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Saját felróható magatartására, előnyök szerzése végett senki sem hivatkozhat.

Ezért az elsőfokú bíróság álláspontja az volt, hogy az a körülmény, hogy a postai küldeményt a II., III.r. alperesek a küldemény megérkezéséről való tudomást szerzést követően a postán nem vették át, a Ptk.4.§ (4) bekezdésében foglalt elvárást súlyosan sértő magatartás. Minden jogképességgel rendelkező jogalanytól elvárható az, hogy a részére érkezett postai küldeményeket átvegye. Ezen elvekkel összhangban fejtette ki a Legfelsőbb Bíróság az EBH 2005.1215 számú eseti döntésében, hogy a visszaérkezett küldemény alkalmas annak a bizonyítására, hogy a címzett hibájából maradt el a tudomásszerzés. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság úgy tekintette, hogy a felperes fizetési felszólítása legkésőbb 2006. augusztus hónap 4. napján kézbesítésre került, a II., III.r. alperesek részére. Ezért II., III.r. alperesek a 2001. augusztus hó 5. és a 2001. november 5. között esedékessé vált négy havi, mindösszesen 691.656 Ft el nem évült követelést kötelesek a felperes részére, annak járulékaival együtt megfizetni, legfeljebb azonban 8.000.000 Ft erejéig.

Mivel II., III.r. alperesek az I.r. alperes tartozásáért készfizető kezességet vállaltak, ezért a Ptk.274.§ (2) bekezdése alapján nem követelheték, hogy a felperes a

követelését az I.r. alperesen hajtsa be. Erre tekintettel kötelezte az elsőfokú bíróság a II., III.r. alpereseket a késedelmi kamat megfizetésére is.

Mindezek alapján a felperes keresete csupán kisebb részben volt alapos, ezért az elsőfokú bíróság a Pp.81.§ (1) bekezdése alapján rendelkezett az elsőfokú bíróság a felperes által még le nem rótt illeték megfizetéséről, illetve az alperesek javára fizetendő perköltség viseléséről.

Az ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel, mely fellebbezés az alábbiak szerint alapos volt:

Az elsőfokú bíróság a helyes tényállás megállapításához szükséges bizonyítást lefolytatta, az általa megállapított tényállás helytálló is volt, azonban a helyes tényállásból az elsőfokú bíróság téves jogi következtetésre jutott, ezért döntése részben - az elévülés körében - téves volt.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg ítéletének tényállásában, hogy a felperesi jogelőd, és az I.r. alperes között 1999. november 6. napján lízingszerződés jött létre, mely lízingszerződésből az I.r. alperest terhelő kötelezettségekért a II-III.r. alperesek készfizető kezességet vállalta. Megalapozottan állapította meg azt is az elsőfokú bíróság, hogy a gépkocsi eltulajdonítása nem eredményezte a lízingszerződés megszűnését. A perbeli lízingszerződés a felperesi jogelőd és az I.r. alperes között lényegében nem más, mint a felperesi jogelőd általi hitelnyújtás az I.r. alperes részére a gépkocsi megvásárlásához. A gépkocsi tulajdonjogának fenntartása a felperes részéről a hitelszerződés biztosítéka. A hitelszerződésből is következik - mint erre az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott -, hogy a kárveszély a lízingbevevőt terheli, s a Ptk. 376.§ (4) bekezdésében foglalt rendelkezéseket analóg a perbeli esetre is alkalmazni kell. Ebből következik, hogy a gépkocsi eltulajdonítása nem eredményezi a „hitelszerződés” megszűnését, és az I.r. alperest továbbra is terheli a lízingszerződésben meghatározott fizetési kötelezettség (BH. 1998/496).

Perbeli esetben a felperes az elévülés megszakadására hivatkozva állította, hogy követelése nem évült el. Ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperesnek az engedményezésről szóló értesítése az elévülést nem szakította meg, mivel a felperes nem igazolta, hogy az értesítést az I.r. alperes megkapta. A perben kirendelt szakértő szakvéleményével bizonyítást nyert ugyanis, hogy a tértivevényen szereplő Sz. Z.né aláírás - nem nevezettől származik, azt ismeretlen személy írta alá. Ily módon kétséget kizáróan nem volt megállapítható, hogy az I.r. alperes az engedményezésről szóló értesítést átvette. Mivel pedig a felperesen volt e körben a bizonyítási teher, a bizonyítatlanság kockázatát ő viseli.

Az elévüléssel kapcsolatban azonban téves volt az elsőfokú bíróság jogi álláspontja, akkor, amikor megállapítása szerint az elévülést az egyes részletfizetések esedékességének kezdőidőpontjától számította. A Legfelsőbb Bíróság 1998.242.

eseti döntésében is kifejtette, hogy a lízingszerződésben kikötött részletfizetés esetén a követelés elévülésének kezdő időpontja nem az elmaradt - ki nem fizetett - részlet esedékességének, hanem a végeladási ár - vagyis a futamidő lejártának az időpontja, ami az adott esetben a 37 havi futamidő alapján 2001. december 6. napja.

Ettől számított öt éven belül pedig a felperes az elévülést megszakította.

Az nem volt vitás a felek között, hogy a felperes 2006. június 19-i fizetési felhívását az I.r. alperes átvette, arra válaszolt is a felperesnek. A Ptk. 327.§ (1) bekezdése szerint pedig a követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítás megszakítja az elévülést. Az elévülés megszakadása esetén pedig az elévülés újra kezdődik. [(Ptk. 327.§ (2) bek.)]

Erre tekintettel a felperes a teljes, hátralévő lízingdíjat igényelhetette az I.r. alperestől. Az elsőfokú bíróság az alperes tartozását a felperes által készített kimutatás szerint fogadta el. Az alperes vitatta ugyan a hátralékos díj összegét, azonban a díjfizetési kötelezettség körében a Pp. 164.§ (1) bekezdése alapján az alperesen volt a bizonyítási teher. Az alperes azonban semmiféle bizonyítékot nem csatolt, ilyenre nem is hivatkozott, amellyel igazolta volna, hogy a felperes által állítottnál nagyobb összegű lízingdíjat fizetett akár a felperesi jogelődnek, akár a felperesnek. Erre tekintettel a másodfokú bíróság is a felperes által kimutatott összegben fogadta el az alperes hátralékos díjtartozását, s mivel a fentebb írtak szerint a felperes követelése nem évült el, ezért a másodfokú bíróság az I.r. alperest a teljes hátralékos díj valamint ennek kamatai megfizetésére kötelezte.

A II-III.r. alperesekkel kapcsolatban ugyancsak részben téves volt az elsőfokú bíróság jogi álláspontja.

A Ptk. 272.§-ának (1) bekezdése szerint: a kezességi szerződéssel a kezes arra vállal kötelezettséget, hogy amennyiben a kötelezett nem teljesít, maga fog helyette a jogosultnak teljesíteni. A kezesi szerződés tehát nem más, mint a felperesi jogelőd, és az I.r. alperes közötti lízingszerződés teljesítésének a biztosítéka, olyan mellékkötelezettség, amely kötelezettség a főkötelezettséghez igazodik. (Ptk. 273.§ (1) bek. Ebből következik, hogy a kezességi szerződés nem önálló kötelelem - e körben téves volt az elsőfokú bíróság jogi álláspontja - hanem járulékos jellegű. A kötelelem járulékos jellegéből következik, hogy érvényesítheti mindazokat a kifogásokat, amelyeket a főkötelezett érvényesíthet a jogosulttal szemben, de a járulékos jellegéből következik az is, hogy a főkötelezett oldalán bekövetkezett - akár objektív, akár szubjektív - jogi tények mindig kihatnak a járulékos kötelezettre. Ha tehát a főkötelezett teljesít, a járulékos kötelezett szabadul a kötelemből, vagy ha a követelés a főkötelezettrel szemben elévült, akkor az elévült a járulékos kötelezettel szemben, miután a járulékos kötelezett hivatkozhat a főkötelezettet megillető elévülési kifogásra.

A fentebb kifejtettekből következik, s e körben már helytálló volt az elsőfokú bíróság álláspontja, hogy a II-III.r. alperesek vonatkozásában is vizsgálta, hogy az elévülés megszakadása bekövetkezett-e.

Miután a kezesek felelőssége nem önálló, hanem járulékos, ahhoz a kötelezettséghez igazodik, mint amely a főkötelezettet terheli. Ebből következik az is, hogy a kezes nem a saját, hanem a főkötelezett kötelezettségeiért tartozik helytállni, vagyis ugyanazért a követelésért felel, mint a főkötelezett. Mivel pedig ugyanarról a követelésről van szó, a követelés esedékessé válásának az időpontja - így a Ptk. 326.§ (1) bekezdése szerint az elévülés kezdő időpontja is azonos mind a főkötelezett, mind a járulékos, mellékkötelezettel szemben. Vagyis II-III.r. alperesek vonatkozásában is az elévülés kezdőidőpontja 2001. november 6-a, mivel a teljes lízingdíj - a végeladási ár - megfizetése ekkor vált esedékessé. A Legfelsőbb Bíróság 1/2007. Jogegységi határozatában kifejtettekből azonban következik, hogy a járulékos jelleg nem jelenti azt, hogy a járulékos kötelezett felelőssége nem évülhet el., így a II-III.r. alperes vonatkozásában is vizsgálni kell, az elévülés megszakadását. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes értesítése folytán - bár nem kereste jelzéssel érkezett vissza a fizetési felszólítás a felpereshez - az elévülés a II-III.r. alperes vonatkozásában is megszakadt. Az elsőfokú bíróságnak ezzel összefüggésben kifejtett álláspontját a másodfokú bíróság mindenben osztotta, azt megismételni nem kívánja.

A postai szolgáltatások ellátásáról és minőségi követelményeiről szóló 79/2004 (IV. 19.) Korm. számú rendelet 12.§ (2) bekezdése szerint a postai szolgáltató azokat a postai küldeményeket, amelyeket e rendelet 13.§-ának (1) bekezdésében, 15.§-ának (3) bekezdésében, 19.§-ának (2) bekezdésében, 20.§-ának (3) és (4) bekezdésében és 26.§-ának (2) bekezdésében meghatározott okok miatt nem tudott kézbesíteni, értesítő hátrahagyása mellett - az e rendelet 23.§-ában, illetve 29.§-ában meghatározott átvételi határidőig - a kijelölt szolgáltató helyen az átvevő rendelkezésére tartja. Az átvételi határidőn belül át nem vett küldeményeket a postai szolgáltató a feladónak visszakézbesíti, vagy - ha ez nem lehetséges - a Pt. 16. §-ának (8) bekezdésében foglaltak szerint jár el.

A (3) bekezdés kimondja, hogy az egyetemes postai szolgáltatási körbe tartozó postai küldemények érkezéséről szóló értesítőn a postai szolgáltatónak olvashatóan és pontosan fel kell tüntetnie a feladó nevét vagy cégnevét, a küldemény fajtáját, a küldemény átvételéhez szükséges igazoló okiratok megnevezését, valamint azt, hogy a címzett, a meghatalmazott vagy a helyettes átvevő a küldeményt hol, mikor és milyen határidőben veheti át. Hivatalos iratok esetében a feladó küldeményen feltüntetett címe szerinti település nevét is fel kell tüntetni.

Ezzel összefüggésben helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság - a Legfelsőbb Bíróság EBH 2005.1215. eseti döntésében kifejtettekkel összhangban -, hogy az a körülmény, hogy a postai értesítést követően a címzettek a küldeményt nem vették át, az ő érdekkörükbe esik, s mulasztásuk hátrányos jogkövetkezményeit maguknak kell viselniük.

Erre is tekintettel a II-III.r. alperesek tekintetében is - a részükre 2006. augusztus 4-én kézbesített felperesi felszólítás az elévülést megszakította, velük szemben az elévülés újra kezdődött, tehát helytállási kötelezettségük az I.r. alperes tartozásáért fennáll.

Minthogy pedig a II-III.r. alperes az I.r. alperes tartozásáért a Ptk. 274.§ (2) bekezdése alapján készfizető kezességet vállalt, így nem követelhetik, hogy a jogosult a követelést először a kötelezettől hajtsa be (készfizető kezesség). A hátralékos díj megfizetéséért az I.r. alperessel egy sorban felelnek.

Ezen indokbeli kiegészítésekre is tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és az I-III. r. alpereseket egyetemlegesen kötelezte a rendelkező rész szerinti hátralékos lízingdíj és ennek kamatai megfizetésére, azzal, hogy a II-III.r. alperesek felelőssége legfeljebb 8.000.000.-Ft erejéig áll fenn.

Mivel a felperes keresete - a fizetési meghagyásban érvényesített követeléshez képest - mintegy fele részben volt alapos, ezt meghaladóan alaptalan volt, ezért a másodfokú bíróság úgy rendelkezett, hogy peres felek a felmerült költségeiket, mind az elsőfokú, mind pedig a fellebbezési eljárásban maguk viselik [Pp. 81.§ (1) bek].

A felperes által hiányosan lerótt kereseti illeték körében az elsőfokú bíróság helytállóan rendelkezett a még hiányzó kereseti illetéknek leletezés terhével történő lerovásáról, ezért e részében a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. A lerovandó kereseti illeték összegét azonban az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg. Arra helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság, hogy az Itv. 41.§ (2) bekezdése szerint az eljárás tárgya értékének a felek által történő leszállítása vagy annak utólag alacsonyabb összegben történt megállapítása esetén az illeték alap mérséklésének - ha a törvény kivételt nem tesz - , nincs helye. Perbeli esetben azonban nem erről van szó.

Felperes fizetési meghagyással érvényesítette hátralékos lízingdíj iránti igényét, amit 10.203.600.-Ft-ban jelölt meg. Az ezután lerovandó illeték az Itv. 39.§ (1) bekezdése, 42.§ (1) bekezdés d.) pontja alapján az eljárás tárgya értékének a 3 %-a, ami 306.108.-Ft.

Mivel a fizetési meghagyásos eljárás, mint nem peres eljárás a fizetési meghagyás kibocsátásával befejeződött, így az itt lerótt illeték összegén nem változtat az a tény, hogy az eljárás a továbbiakban perré alakult. Amennyiben a fizetési meghagyásos eljárás a kötelezett ellentmondása folytán perré alakul - mint jelen esetben is - a felperes illetékfizetési kötelezettsége akként alakul, hogy a fizetési meghagyás illetékét ki kell egészíteni a peres eljárás illetékére - vagyis 6%-ra. Mivel 3% illeték már lerovásra került, ezt követően a felperesnek a peres eljárás során érvényesített követelése után úgy kellett volna az illetéket lerónia, hogy további 3% illetéket le

kellett volna rónia. Ez azonban nem az elsőfokú bíróság által megállapított összeg, mivel a perré alakult eljárásban a felperes követelése most már nem 10.203.600.-Ft volt, hanem csupán 5.801.992.-Ft. Vagyis a per tárgya, amelyre az eljárás perré alakult most már ez az összeg volt. Ennek az összegnek a 3 %-át volt köteles a felperes leróni kereseti illetékként, amely 174.059.-Ft. Ehelyett a felperes csupán 42.000.-Ft-ot rótt le, ezért a felperes leletezés terhe mellett további 132.600.-Ft kereseti illetéket köteles leróni.

Ezért a másodfokú bíróság ennek megfelelően rendelkezett.

Budapest, 2010. február 5.

. Kovács László s.k.
a tanács elnöke

Ráczné dr. Gohér Angyalka s.k.
előadó bíró

. Pestovics Ilona s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő